

Anna Banaszewska

Państwowa Wyższa Szkoła Zawodowa im. Witelona w Legnicy

ORCID: 0000-0001-6938-7002

**POSTĘPOWANIE ZABEZPIECZAJĄCE
W ŚWIELE NOWELIZACJI DOKONANEJ USTAWĄ
Z DNIA 4 LIPCA 2019 R. O ZMIANIE USTAWY –
KODEKS POSTĘPOWANIA CYWILNEGO
ORAZ NIEKTÓRYCH INNYCH USTAW**

Unormowania zawarte w części drugiej ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego¹ – „Postępowanie zabezpieczające”, tj. w przepisach art. 730–757, zapewniają możliwość udzielenia ochrony prawnej na czas trwania postępowania rozpoznawczego, a tym samym urzeczywistniają możliwość przymusowego wykonania orzeczeń sądowych, względnie zapewniają ich faktyczną skuteczność. Ich rola w zapewnieniu efektywności udzielanej przez sąd ochrony prawnej jest nie do przecenienia. Postępowanie zabezpieczające jest postępowaniem akcesoryjnym w stosunku do postępowania rozpoznawczego lub egzekucyjnego. Pomimo pomocniczego charakteru postępowanie to cechuje samodzielność funkcjonalna i strukturalna². Samodzielność funkcjonalna wiąże się z odmienną funkcją postępowania zabezpieczającego, jaką jest udzielenie ochrony prawnej o prowizorycznym charakterze. Przyjmuje się, że „cel postępowania zabezpieczającego leży w płaszczyźnie zapewnienia efektywności postępowania cywilnego rozumianej jako osiągnięcie celów postępowania cywilnego, pomimo nieuniknionego upływu czasu pomiędzy wszczęciem postępowania cywilnego (rozpoznawczego) oraz jego zakończeniem w drodze wydania merytorycznego orzeczenia w sprawie”³. Z tego względu udzielenie zabezpieczenia musi nastąpić możliwie szybko od momentu zwrócenia się z wnioskiem o udzie-

¹ Dz.U. 2019, poz. 1460 ze zm.

² Zob. A. Jakubecki, komentarz do art. 730 k.p.c. [w:] *Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz*, red. A. Jakubecki, Warszawa 2012, s. 910.

³ Zob. A. Jakubecki, *Pojęcie, cele i funkcja postępowania zabezpieczającego* [w:] *System Prawa Procesowego Cywilnego*, t. V: *Postępowanie Zabezpieczające*, red. A. Jakubecki, Warszawa 2016, s. 36.

lenie tego rodzaju ochrony prawnej. Z kolei odrębność strukturalna postępowania zabezpieczającego ujawnia się w tym, że postępowanie zabezpieczające jest postępowaniem w pełni odrębnym od postępowania rozpoznawczego oraz postępowania egzekucyjnego⁴.

Zmiany wprowadzone na mocy ustawy z dnia 4 lipca 2019 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego⁵, która stanowi jedną z najistotniejszych nowelizacji ustawy procesowej, objęły swym zakresem także regulacje dotyczące postępowania zabezpieczającego. Jak wskazano w uzasadnieniu do projektu ustawy, funkcjonowanie przepisów o postępowaniu zabezpieczającym w praktyce wykazało pewne niedociągnięcia, a ich usunięcie pozwoli usprawnić postępowanie zabezpieczające i jednocześnie zapobiec wątpliwościom powstałym przy stosowaniu poszczególnych przepisów⁶. Na mocy ustawy nowelizującej z dnia 4 lipca 2019 r. zmieniło się brzmienie następujących przepisów zawartych w części drugiej k.p.c.: art. 735, 740, 741, 742. Uchylono także przepis art. 748 k.p.c. W niniejszym artykule godzi się przybliżyć nie tylko te regulacje części drugiej k.p.c., które zostały zmodyfikowane lub uchylone na mocy ustawy z dnia 4 lipca 2019 r., ale również te, które znajdują zastosowanie w postępowaniu zabezpieczającym na mocy art. 13 § 2 k.p.c., kodeksowe unormowanie postępowania zabezpieczającego nie stanowi bowiem kompleksowej regulacji i ogranicza się do unormowań określających odmienności i specyfikę tego postępowania. Bez dokonania analizy zmian odnoszących się do postępowania rozpoznawczego, które w postępowaniu zabezpieczającym znajdują odpowiednie zastosowanie, ocena nowego kształtu postępowania zabezpieczającego nie byłaby pełna. Ponadto w niniejszym opracowaniu omówione zostaną znowelizowane przepisy ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych⁷ określające wysokość opłat w postępowaniu zabezpieczającym.

Uchylony przepis art. 735 § 1 k.p.c. statuował zasadę rozpoznawania wniosku o udzielenie zabezpieczenia na posiedzeniu niejawnym. W wyniku nowelizacji reguła ta nie uległa jednak zmianie, gdyż do k.p.c. wprowadzono nowy przepis art. 148 § 3 ustanawiający ogólną zasadę przewidującą możliwość wydania przez sąd postanowienia na posiedzeniu niejawnym. Nie zachodziły więc podstawy do utrzymywania w mocy regulacji szczególnej, która wprost dopuszczałaby możliwość wydania postanowienia w przedmiocie zabezpieczenia na posiedzeniu niejawnym. Zmianie nie uległ przy tym przepis art. 148 § 2 k.p.c., zgodnie z którym sąd może skierować sprawę na posiedzenie jawne i wyznaczyć rozprawę także

⁴ Zob. E. Stefańska, komentarz do art. 730 k.p.c. [w:] *Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz*, red. M. Manowska, Warszawa 2013, s. 1240; D. Zawistowski, *Kodeks postępowania cywilnego. Postępowanie zabezpieczające. Komentarz*, Warszawa 2013, s. 12.

⁵ Dz.U. poz. 1496.

⁶ Zob. uzasadnienie do projektu ustawy, Druk sejmowy nr 3137, Sejm RP VIII kadencji, s. 179.

⁷ Dz.U. 2019, poz. 785 ze zm.

wówczas, gdy sprawa podlega rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym. Jeżeli więc sąd uzna to za celowe, może wyznaczyć rozprawę przed podjęciem decyzji procesowej w przedmiocie udzielenia zabezpieczenia. Zachowano również większość przepisów szczególnych obligujących sąd do przeprowadzenia rozprawy przed udzieleniem zabezpieczenia w określonych kategoriach spraw. Obecnie obligatoryjne przeprowadzenie rozprawy w postępowaniu zabezpieczającym przewiduje art. 753¹ § 2 k.p.c. w przypadku uwzględnienia wniosku o zabezpieczenie jednego z roszczeń wymienionych w art. 753¹ § 1 k.p.c., z wyjątkiem spraw o przyznanie państwowej kompensaty przysługującej ofiarom niektórych czynów zabronionych. Przy czym oddalenie wniosku w tym przedmiocie może nastąpić na posiedzeniu niejawnym. Jeżeli więc sąd uzna wniosek uprawnionego za bezzasadny, wyznaczenie rozprawy ma charakter fakultatywny. Wyznaczenie rozprawy jest obowiązkowe w przypadku rozpoznawania wniosku o zabezpieczenie przyszłych roszczeń alimentacyjnych związanych z ustaleniem ojcostwa, o których mowa w art. 141 i 142 k.r.o.⁸, oraz w przypadku rozpoznawania wniosku o udzielenie zabezpieczenia w sprawach dotyczących pieczy nad małoletnimi dziećmi i kontaktów z dzieckiem, z wyjątkiem wypadków niecierpiących zwłoki⁹. Ponadto rozprawę przeprowadza się na mocy art. 755¹ k.p.c. w sprawach dotyczących roszczeń z tytułu czynów nieuczciwej konkurencji polegających na naruszeniu tajemnicy przedsiębiorstwa w przypadku rozpoznawania wniosku obowiązane o nakazanie złożenia na rachunek depozytowy Ministra Finansów odpowiedniej sumy pieniężnej zamiast ustanowionych uprzednio nakazów i zakazów lub zajęć rzeczy ruchomych. Na mocy ustawy z dnia 4 lipca 2019 r. zrezygnowano z obowiązku przeprowadzenia rozprawy przed wydaniem postanowienia w przedmiocie uchylenia lub ograniczenia zabezpieczenia na rzecz obligatoryjnego wysłuchania uprawnionego w takim przypadku. Wysłuchanie to, stosownie do przepisu art. 226¹ k.p.c., może się odbyć przez wezwanie stron do złożenia odpowiednich oświadczeń na posiedzeniu albo wyznaczenie terminu do zajęcia stanowiska.

Zmianie uległ też przepis art. 735 § 2 k.p.c., który w brzmieniu po nowelizacji przewiduje, że w przypadkach niecierpiących zwłoki postanowienie w przedmiocie udzielenia zabezpieczenia może zostać wydane przez sąd w składzie jednego sędziego, jeżeli składem właściwym do rozpoznania sprawy jest skład trzech sędziów. Dotychczas przepis ten zamiast określeniem „w składzie trzech sędziów” posługiwał się sformułowaniem „w składzie trzyosobowym” i znajdował zastosowanie zarówno w sprawach rozpoznawanych przez trzech sędziów, jak i w składzie jednego sędziego i dwóch ławników. Wprowadzona zmiana nie zmienia jednak tej reguły. Wiąże się ona z nowelizacją przepisów ogólnych o składzie sądu. Stosownie do art. 47 § 3 k.p.c. postanowienia poza rozprawą wydaje sąd w składzie jednego sędziego. Rozpoznanie wniosku o udzielenie zabezpieczenia poza rozprawą w sprawach rozpo-

⁸ Zob. art. 754 k.p.c.

⁹ Zob. art. 756¹ k.p.c.

znawanych w składzie jednego sędziego i dwóch ławników następuje więc w składzie jednego sędziego¹⁰. W doktrynie wyrażono także odmienne, nietrafne stanowisko, zgodnie z którym w sprawach niecierpiących zwłoki rozpoznawanych w składzie jednego sędziego i dwóch ławników sąd nie może wydać postanowienia w przedmiocie zabezpieczenia w składzie jednego sędziego¹¹. Pamiętać należy, że jeżeli wniosek o udzielenie zabezpieczenia w sprawie podlegającej rozpoznaniu w składzie jednego sędziego i dwóch ławników ma miejsce na rozprawie, to zawsze rozpoznanie sprawy następować powinno w składzie kolegialnym, także wówczas, gdy mamy do czynienia z przypadkiem niecierpiącym zwłoki. Należy przy tym mieć na uwadze, że rozpoznanie wniosku o udzielenie zabezpieczenia na rozprawie poza przypadkami, w których ustawa przewiduje obligatoryjne przeprowadzenie rozprawy, powinno mieć miejsce jedynie wyjątkowo. Założeniem ustawodawcy było bowiem, by rozprawa we wszystkich kwestiach dotyczących zabezpieczenia odbywała się tylko w przypadkach rzeczywistej potrzeby¹².

Kolejne zmiany wprowadzone na mocy ustawy z dnia 4 lipca 2019 r. dotyczą przepisów regulujących problematykę dokonywania doręczeń w postępowaniu zabezpieczającym, tj. przepisu art. 740 oraz 748 k.p.c. Odnosząc się do problematyki dokonywania doręczeń w postępowaniu zabezpieczającym, nie można jednak ograniczać się wyłącznie do analizy przepisów zawartych w części drugiej k.p.c., gdyż w zakresie nieuregulowanym przepisami szczególnymi do doręczeń w postępowaniu zabezpieczającym stosownie do art. 13 § 2 k.p.c. zastosowanie znajdują przepisy o doręczeniach w procesie. Sposób dokonywania doręczeń postanowień w przedmiocie zabezpieczenia zależy nie tylko od charakteru posiedzenia, na jakim postanowienie zostało wydane, ale również od treści wydawanego postanowienia oraz rodzaju dokonywanego zabezpieczenia. W postępowaniu zabezpieczającym w odmienny sposób dokonuje się doręczeń obowiązanemu i uprawnionemu, co znajduje swe źródło w istocie postępowania zabezpieczającego, które co do zasady toczy się *ex parte*, czyli bez udziału obowiązanego¹³.

¹⁰ Tak też: Z. Woźniak, komentarz do art. 735 k.p.c. [w:] *Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz do ustawy z 4.7.2019 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw*, red. J. Gołaczyński, D. Szostek, Legalis 2019, Nb. 3; J. Bodio, O. Marcewicz, komentarz do art. 735 k.p.c. [w:] *Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz do wybranych przepisów nowelizacji 2019*, red. A. Jakubecki, Lex/el. 2019, uwaga 4.

¹¹ Zob. O.M. Piaskowska, T. Partyk, komentarz do art. 735 k.p.c. [w:] *Kodeks postępowania cywilnego. Postępowanie procesowe. Komentarz*, red. O.M. Piaskowska, Lex/el. 2019, uwaga 2.

¹² Zob. A. Góra-Błaszczkowska, *Postępowanie zabezpieczające według projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw z dnia 27 listopada 2017 r. – kilka uwag* [w:] *Zadłużenie i niewypłacalność dłużnika. Wybrane aspekty postępowania zabezpieczającego, egzekucyjnego i upadłościowego w polskim systemie prawnym*, red. I. Gil, A. Góra-Błaszczkowska, K. Flaga-Gieruszyńska, Sopot 2018, s. 19.

¹³ Zob. J. Mucha, *O odpowiednim stosowaniu przepisów o procesie do postępowania zabezpieczającego* [w:] *Proces cywilny. Nauka – kodyfikacja – praktyka*, red. P. Grzegorzczak, K. Knoppek, M. Walasik, Warszawa 2012, s. 507.

Postanowienie w przedmiocie zabezpieczenia wydane na posiedzeniu jawnym, w tym na rozprawie, doręcza się zgodnie z art. 357 § 1 k.p.c. tylko tej stronie, która zażądała sporządzenia uzasadnienia i doręczenia postanowienia, podczas gdy postanowienie wydane na posiedzeniu niejawnym, o ile przepis szczególny nie stanowi inaczej¹⁴, doręcza się w trybie art. 357 § 2 k.p.c., czyli obu stronom z urzędu. Na mocy ustawy z dnia 4 lipca 2019 r. dodano nowy art. 357 § 2¹ k.p.c. wprowadzający zasadę, zgodnie z którą postanowienie wydane na posiedzeniu niejawnym sąd uzasadnia tylko wtedy, gdy podlega ono zaskarżeniu, i tylko na żądanie strony zgłoszone w terminie tygodnia od dnia doręczenia postanowienia. W obecnym stanie prawnym postanowienie z uzasadnieniem, niezależnie od tego, czy zostało ono wydane na posiedzeniu jawnym, czy niejawnym, doręcza się tylko tej stronie, która zażądała sporządzenia uzasadnienia i doręczenia postanowienia z uzasadnieniem. Wobec braku szczególnej regulacji w tym zakresie w przepisach części drugiej k.p.c. reguła ta znajduje zastosowanie także do postanowień w przedmiocie zabezpieczenia. Pamiętać przy tym należy, że na mocy ustawy z dnia 4 lipca 2019 r. wprowadzono przepis art. 25b ust. 1 u.k.s.c., który zakłada, że od wniosku o doręczenie orzeczenia z uzasadnieniem należy uiścić opłatę stałą w kwocie 100 zł. Stronie niezastępowanej przez adwokata, radcę prawnego, rzecznika patentowego lub Prokuratorię Generalną Rzeczypospolitej Polskiej zgodnie z art. 357 § 2 *in fine* k.p.c. postanowienie wydane na posiedzeniu niejawnym należy doręczyć wraz z pouczeniem o dopuszczalności, warunkach, terminie i sposobie złożenia wniosku o doręczenie uzasadnienia tego postanowienia i wniesienia środka zaskarżenia albo o tym, że postanowienie nie podlega uzasadnieniu lub zaskarżeniu.

Nowy kształt przepisów o uzasadnianiu postanowień wyłącznie na wniosek strony zgłoszony w terminie tygodnia od dnia doręczenia stronie postanowienia nie zasługuje na aprobatę. Należy ocenić go krytycznie w szczególności w odniesieniu do postanowień o udzieleniu zabezpieczenia. Przyjęta regulacja w znaczący sposób wydłuża czas na zaskarżenie postanowienia o udzieleniu zabezpieczenia przez obowiązane, co przyczyniać się może do istotnego zwiększenia szkody, jaką w wyniku wykonania zabezpieczenia może ponieść obowiązany. W sytuacji, gdy doręczenie następuje przez organ egzekucyjny, sąd wieczystoksięgowy lub ustanowionego przez sąd zarządcę, doręczenie postanowienia o udzieleniu zabezpieczenia obowiązanemu od jego wydania dzieli okres kilku miesięcy. W takiej sytuacji w celu sporządzenia uzasadnienia na wniosek obowiązane skład orzekający będzie musiał na nowo zapoznawać się ze sprawą, trudno bowiem oczekiwać, by sędziowie pamiętali wszelkie okoliczności leżące u podstaw określonej decyzji procesowej w przypadku znacznego upływu czasu od wydania rozstrzygnięcia. Regulacja ta nie przyczyni się do tak pożądanego

¹⁴ Przepisem szczególnym do art. 357 § 2 k.p.c. jest art. 740 k.p.c., który zostanie omówiony w dalszej części niniejszego opracowania.

przez ustawodawcę przyspieszenia postępowania, skoro sędziowie będą musieli ponowić czynności już uprzednio dokonane. Przyjęta konstrukcja może zachęcać do częstego korzystania z możliwości, jaką stwarza nowo wprowadzony przepis art. 357 § 6 k.p.c., czyli odstąpienia przez sąd od uzasadnienia postanowienia, jeżeli w całości uwzględnia zawarty w piśmie procesowym wniosek strony i podziela argumenty strony przytoczone na jego poparcie. W takim przypadku w postanowieniu należy powołać to pismo. Problem jednak w tym, że wniosek o udzielenie zabezpieczenia, o ile nie został zawarty w treści pozwu, nie podlega doręczeniu obowiązanemu. Przepisy k.p.c. nie określają także, w jakim terminie obowiązanym winien wystąpić o doręczenie takiego wniosku. Jest to o tyle istotne, że zgodnie z art. 357 § 6 *in fine* k.p.c. jeżeli pismo to zostanie doręczone później niż postanowienie, termin do złożenia zażalenia biegnie od dnia doręczenia tego pisma. Należałoby zatem wprowadzić regulację zakładającą obowiązek doręczenia obowiązanemu odpisu wniosku o udzielenie zabezpieczenia wraz z postanowieniem o udzieleniu zabezpieczenia. Innym możliwym do przyjęcia rozwiązaniem służącym wypełnieniu istniejącej luki mogłoby być wprowadzenie unormowania określającego uprawnionemu termin do wystąpienia z wnioskiem o doręczenie mu odpisu wniosku o udzielenie zabezpieczenia. Jednak w moim przekonaniu należy postulować wprowadzenie w części drugiej k.p.c. regulacji zakładającej obowiązek sporządzenia uzasadnienia i doręczenia wydanego na posiedzeniu niejawnym postanowienia w przedmiocie zabezpieczenia wraz z uzasadnieniem.

Na mocy ustawy z dnia 4 lipca 2019 r. nowe brzmienie uzyskały § 1 i 4 przepisu art. 740 k.p.c. Nowelizacja wprowadza zmianę, zgodnie z którą wydane na posiedzeniu niejawnym postanowienie o odmowie udzielenia zabezpieczenia, jak również postanowienie o udzieleniu zabezpieczenia, które podlega wykonaniu przez organ egzekucyjny, oraz dalsze postanowienia dotyczące tego zabezpieczenia sąd doręcza tylko uprawnionemu. Doręczenia obowiązanemu postanowienia o udzieleniu zabezpieczenia, które podlega wykonaniu przez organ egzekucyjny, dokonuje ten organ równocześnie z przystąpieniem do wykonania tego postanowienia. Modyfikacja przepisów utrudnia więc obowiązanemu, który nie uzyskuje co do zasady informacji o negatywnym postanowieniu w przedmiocie zabezpieczenia, podjęcie prób zniweczenia skutków żadanego przez uprawnionego zabezpieczenia, co jest uzasadnione, gdyż uprawniony może takie zabezpieczenie uzyskać w wyniku uwzględnienia zażalenia na postanowienie sądu pierwszej instancji lub ponownego wniosku o udzielenie zabezpieczenia¹⁵. W założeniu ustawodawcy zmiana ta ma wyeliminować dotychczasowe wątpliwości co do zasad, na jakich dokonuje się doręczania postanowień o odmowie

¹⁵ Zob. S. Sołtysik, komentarz do art. 740 k.p.c. [w:] *Kodeks postępowania cywilnego. Koszty sądowe w sprawach cywilnych. Dochodzenie roszczeń w postępowaniu grupowym. Komentarz do zmian*, t. II, red. Z. Zembrzusi, Warszawa 2020, uwaga 1, s. 1384.

udzielenia zabezpieczenia¹⁶, czyli postanowień o oddaleniu i odrzuceniu wniosku o udzielenie zabezpieczenia oraz postanowień o umorzeniu postępowania zabezpieczającego. Odmienne, nietrafnie przepis ten interpretuje D. Rystań, który do katalogu postanowień o odmowie udzielenia zabezpieczenia zalicza wyłącznie postanowienia o oddaleniu wniosku o udzielenie zabezpieczenia¹⁷. Skutkuje to przyjęciem, że obowiązkanemu zgodnie z art. 357 § 2 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. z urzędu doręcza się postanowienie o odrzuceniu wniosku o udzielenie zabezpieczenia. Przed nowelizacją brakowało regulacji pozwalającej na niedoręczanie obowiązkanemu postanowień o odmowie udzielenia zabezpieczenia wydanych na posiedzeniu niejawnym, jeżeli wniosek uprawnionego obejmował sposób zabezpieczenia inny niż podlegający wykonaniu przez organ egzekucyjny. Takie postanowienie podlegało więc doręczeniu przez sąd z urzędu zarówno uprawnionemu, jak i obowiązkanemu stosownie do przepisu art. 357 § 2 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. W takich sytuacjach obowiązkanemu należało doręczyć również odpis zażalenia uprawnionego, co w znaczący sposób zwiększało ryzyko udaremnienia skutków zabezpieczenia.

W wyniku nowelizacji dodano nowy przepis art. 740 § 4 k.p.c., który odnosi się do postanowień w przedmiocie zabezpieczenia przez obciążenie nieruchomości hipoteką przymusową. Choć postanowienie o udzieleniu zabezpieczenia przez obciążenie nieruchomości hipoteką przymusową nie należy do kategorii postanowień podlegających wykonaniu przez organ egzekucyjny, to ustawodawca – uwzględniając częściowo postulaty zgłaszane w doktrynie¹⁸ – doszedł do przekonania, że w przypadku takiego rodzaju zabezpieczenia doręczenia powinny być dokonywane na zasadach określonych w art. 740 § 1 i 2 k.p.c. Dokonanie wpisu hipoteki przymusowej do księgi wieczystej nie następuje natychmiastowo, co rodzi ryzyko zbycia lub obciążenia nieruchomości przed dokonaniem wpisu. Z tego też względu ustawodawca zdecydował o poszerzeniu zakresu zastosowania przepisu art. 740 § 1 k.p.c. o postanowienia o udzieleniu zabezpieczenia poprzez obciążenie nieruchomości hipoteką przymusową. Takie rozwiązanie trzeba ocenić pozytywnie, jednak należało wprowadzić analogiczną regulację wobec postanowień o udzieleniu zabezpieczenia przez nakazanie wpisania stosownego ostrzeżenia w księdze wieczystej lub we właściwym rejestrze.

Ustawą z dnia 4 lipca 2019 r. uchylony został art. 748 k.p.c. Przed nowelizacją w literaturze trafnie zauważano, że przepis ten nie wprowadza żadnej nowej treści normatywnej, gdyż normę nakazującą doręczanie postanowień z art. 747 pkt 2–6 k.p.c. obu stronom postępowania z urzędu przez sąd, który wydał to postanowie-

¹⁶ Zob. uzasadnienie do projektu ustawy, Druk sejmowy nr 3137, Sejm RP VIII kadencji, s. 180.

¹⁷ Zob. D. Rystań, komentarz do art. 740 k.p.c. [w:] *Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz*, t. II, red. T. Szanciło, Legalis 2019, Nb. 8.

¹⁸ Zob. M. Walasik, *Przebieg postępowania zabezpieczającego* [w:] *System Prawa Procesowego Cywilnego*, t. V: *Postępowanie Zabezpieczające*, red. A. Jakubecki, Warszawa 2016, s. 576.

nie, można wyinterpretować z innych przepisów kodeksu¹⁹. Postanowienia te jako niepodlegające wykonaniu przez organ egzekucyjny nie podlegały doręczeniu na zasadach określonych w art. 740 § 1 k.p.c. Gdyby ustawodawca nie zamieścił przepisu art. 748 k.p.c. wśród regulacji części drugiej kodeksu, to postanowienia te należałoby doręczać w sposób zgodny z art. 357 § 2 k.p.c., czyli zarówno uprawnionemu, jak i obowiązkanemu. Dlatego też uchylenie przepisu art. 748 k.p.c. należy ocenić pozytywnie jako zmianę likwidującą ustawowe *superfluum*.

Niestety reforma przepisów k.p.c. nie odniosła się do wszystkich problemów związanych ze sposobem dokonywania doręczeń w postępowaniu zabezpieczającym. Nie usunięto wątpliwości dotyczących właściwego sposobu dokonywania doręczeń w sytuacji, gdy postanowienie o udzieleniu zabezpieczenia uwzględnia wnioski co do zastosowania kilku różnych sposobów zabezpieczenia, co do których przepisy przewidują odmienne zasady dokonywania doręczeń. W doktrynie podnosi się, że w takiej sytuacji za celowe uznać można, by sąd wydał odrębne postanowienia o udzieleniu zabezpieczenia, kierując się przy tym zasadami dokonywania ich doręczeń²⁰. Wskazuje się także, że wobec braku szczególnej regulacji w tej mierze nie ma przeszkód natury prawnej, aby rozstrzygnięcie zawrzeć w jednym postanowieniu i w pierwszej kolejności doręczyć je uprawnionemu²¹. W praktyce orzeczniczej w sytuacji tego typu kolizji praktykowane jest niekiedy doręczanie obowiązkanemu jedynie wypisu z postanowienia obejmującego rozstrzygnięcie o udzieleniu zabezpieczenia w sposób uzasadniający doręczenie mu postanowienia z urzędu.

Kolejne istotne zmiany dotyczą zażalenia na postanowienie w przedmiocie zabezpieczenia. Dotychczasową treść przepisu art. 741 k.p.c. ujęto w § 1 oraz wprowadzono nowy § 2 i 3. Dokonując nowelizacji, ustawodawca zdecydował o wprowadzeniu konstrukcji zażalenia poziomego jako środka zaskarżenia na postanowienie w przedmiocie zabezpieczenia. Uznał on, że okoliczność, iż postępowanie zabezpieczające jest postępowaniem o charakterze służebnym wobec postępowania rozpoznawczego, uzasadnia powierzenie rozpoznawania zażaleń na postanowienia wydane w tym postępowaniu przez ten sam sąd, który wydał zaskarżone postanowienie w składzie trzech sędziów. Ponadto zadecydował o ograniczeniu możliwości wydania w wyniku rozpoznania zażalenia orzeczenia o charakterze kasatoryjnym. W myśl nowo wprowadzonego przepisu art. 741 § 3 k.p.c., rozpoznając zażalenie na postanowienie w przedmiocie zabezpieczenia, sąd może uchylić zaskarżone postanowienie tylko wtedy, gdy zachodzi nieważność postępowania.

¹⁹ Zob. M. Uliasz, *Doręczanie postanowień i ich zaskarżalność* [w:] *Komentarz do spraw z zakresu postępowania zabezpieczającego i egzekucyjnego*, red. J. Ignaczewski, Warszawa 2013, s. 64; A. Sadza, *Zasady doręczania postanowień w przedmiocie zabezpieczenia*, „Polski Proces Cywilny” 2018, nr 3, s. 362–363.

²⁰ D. Zawistowski, komentarz do art. 740 k.p.c. [w:] *Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz*. Art. 730–1088, t. IV, red. H. Dolecki, T. Wiśniewski, Warszawa 2011, s. 60.

²¹ I. Gil, *Postępowanie zabezpieczające*, Sopot 2018, s. 194.

Zażalenie przysługuje na wszystkie postanowienia sądu pierwszej instancji w przedmiocie zabezpieczenia. Użycie w przepisie art. 741 § 1 k.p.c. sformułowania o dopuszczalności zażalenia na postanowienia sądu pierwszej instancji „w przedmiocie zabezpieczenia” oznacza, że zażalenie przysługuje na wszelkiego rodzaju postanowienia rozstrzygające o samym zabezpieczeniu w ogólności, jak również na różnego rodzaju rozstrzygnięcia precyzujące sposób i zakres zabezpieczenia. Przyjmuje się, że niedopuszczalne jest zażalenie na postanowienie w przedmiocie zabezpieczenia wydane przez sąd drugiej instancji orzekający co do istoty sprawy. W moim przekonaniu jednak w wyniku nowelizacji dokonanej ustawą z dnia 4 lipca 2019 r. pogląd ten stracił swą aktualność. W dotychczasowym stanie prawnym dominowało zapatrywanie, że jeżeli wniosek o udzielenie zabezpieczenia został złożony dopiero na etapie postępowania apelacyjnego, to zażalenie na postanowienie wydane w wyniku rozpoznania tego wniosku podlega odrzuceniu, choć w doktrynie prezentowane było także odmienne stanowisko w tym względzie²². W sytuacji, gdy postanowienie w przedmiocie zabezpieczenia zostało wydane na skutek wniosku złożonego dopiero na etapie postępowania co do istoty sprawy przed sądem drugiej instancji, sąd orzekający w przedmiocie zabezpieczenia jest sądem pierwszej instancji. Postępowanie zabezpieczające ma wszakże autonomiczny i samodzielny charakter względem postępowania rozpoznawczego. Nie można więc zgodzić się z zapatrywaniem, że określenie „sąd pierwszej instancji” używane jest w znaczeniu funkcjonalnym i z odniesieniem nie do wniosku o zabezpieczenie, lecz do właściwości sądu w sprawie, na tle której wniosek został złożony²³.

Przywołany wyżej dominujący zarówno w doktrynie, jak i w orzecznictwie pogląd o niedopuszczalności wniesienia zażalenia na postanowienie wydane przez sąd drugiej instancji w związku z uzyskaniem właściwości do udzielenia zabezpieczenia ze względu na rozpoznawanie sprawy w postępowaniu apelacyjnym rodzi wątpliwości natury konstytucyjnej. Możliwość zaskarżenia postanowienia w przedmiocie zabezpieczenia wydanego w wyniku rozpoznania wniosku o udzielenie zabezpieczenia nie powinna bowiem być różnicowana w zależności od tego, na jakim etapie postępowania co do istoty sprawy złożono wniosek o udzielenie zabezpieczenia. Wniosek o udzielenie zabezpieczenia inicjuje postępowanie w sprawie, zaś etap, na którym znajduje się postępowanie główne, nie ma wpływu na dopuszczalność jego wszczęcia. Złożenie wniosku o zabezpieczenie roszczenia na etapie postępowania apelacyjnego z uwagi na wprowadzenie na mocy ustawy z dnia 4 lipca 2019 r. zażalenia poziomego na postanowienie w przedmiocie zabezpieczenia nie prowadzi już do sytuacji, w której

²² Zob. K. Flaga-Gieruszyńska, komentarz do art. 741 k.p.c. [w:] *Komentarz do Kodeksu postępowania cywilnego*, red. Z. Szczurek, Sopot 2017, uwaga 1, s. 38.

²³ Tak nietrafnie: M. Romańska, O. Leśniak, *Postępowanie zabezpieczające i egzekucyjne*, Warszawa 2016, s. 143.

sądem właściwym do rozpoznania zażalenia mógłby stać się Sąd Najwyższy. Zażalenie na postanowienie w przedmiocie zabezpieczenia – jako zażalenie poziome – pozbawione jest cechy dewolutywności, a więc nie przenosi postępowania do organu wyższej instancji. Z tego też względu należy opowiedzieć się za dopuszczalnością zaskarżenia w drodze zażalenia postanowienia w przedmiocie zabezpieczenia także wówczas, gdy wniosek o udzielenie zabezpieczenia został złożony w toku postępowania przed sądem drugiej instancji.

Przed nowelizacją nie zachodziły żadne wątpliwości co do odpowiedniego stosowania do zażalenia w postępowaniu zabezpieczającym przepisów o zażaleniu. Jednak – wobec poszerzenia na mocy ustawy z dnia 4 lipca 2019 r. zakresu zastosowania zażalenia poziomego o postanowienia wydawane przez sąd pierwszej instancji – uznać należy, że do zażalenia na postanowienie w przedmiocie zabezpieczenia odpowiednie zastosowanie znajdują przepisy o zażaleniu do innego składu sądu pierwszej instancji, tj. przepis art. 394^{1a} § 2 i 3 k.p.c. Dopiero zaś poprzez odesłanie zawarte w art. 394^{1a} § 2 k.p.c. odpowiednie zastosowanie do zażalenia na postanowienie w przedmiocie zabezpieczenia znajdują przepisy art. 394 § 2 i 3 k.p.c. oraz art. 395–397 k.p.c.

W wyniku nowelizacji uchylony został przepis art. 369 § 2 k.p.c., który w myśl art. 397 § 2 k.p.c. znajdował w postępowaniu zażaleniowym odpowiednie zastosowanie. Przepis ten przewidywał, że jeżeli strona nie zgłosiła wniosku o doręczenie wyroku z uzasadnieniem w terminie tygodniowym od dnia ogłoszenia sentencji, termin do wniesienia apelacji biegnie od dnia, w którym upłynął termin do zgłoszenia takiego wniosku. *De lege lata* zaniechanie złożenia wniosku o doręczenie postanowienia wraz z uzasadnieniem zamyka drogę do zaskarżenia postanowienia w przedmiocie zabezpieczenia. Wystosowanie zażalenia, które nie zostało poprzedzone wnioskiem o sporządzenie uzasadnienia, podlega odrzuceniu jako niedopuszczalne, nawet jeżeli zostanie złożone w terminie tygodnia od ogłoszenia lub doręczenia postanowienia, czyli w terminie otwartym na złożenie wniosku o doręczenie postanowienia z uzasadnieniem. Prawo do wniesienia zażalenia otwiera się dopiero z chwilą złożenia wniosku o sporządzenie uzasadnienia i doręczenie odpisu postanowienia z uzasadnieniem.

Przyjęcie konstrukcji zażalenia poziomego w postępowaniu zabezpieczającym ma się przyczynić do zapewnienia szybkości i sprawności tego postępowania. Samo założenie o potrzebie przyspieszenia postępowania jest trafne, jednak powierzenie rozpoznania zażalenia innemu składowi tego samego sądu wydaje się nie być właściwym środkiem do osiągnięcia zamierzonego celu. Przede wszystkim zachodzą wątpliwości co do charakteru zażalenia przysługującego do innego składu sądu pierwszej instancji. Pytanie, czy takie zażalenie nadal można zakwalifikować jako środek odwoławczy, który co do zasady – z uwagi na cechującą go dewolutywność – winien zostać rozpoznany przez sąd wyższej instancji w stosunku do tego, który dane postanowienie wydał. Sama oszczędność

czasu związana z brakiem konieczności przekazania akt do sądu wyższej instancji nie może być postrzegana jako argument przesądzający o pozytywnej ocenie tego rozwiązania. Dlatego też nie podzielam entuzjazmu wyrażanego w piśmiennictwie co do zmian w tym zakresie²⁴. Przyjęte rozwiązania nie są optymalne. Powierzenie rozstrzygnięcia zażalenia sądowi wyższej instancji ma na celu skorygowanie błędnej praktyki orzeczniczej, często utrwalonej w jednym wydziale danego sądu, i przyczynić się do ujednolicania linii orzeczniczej. Nie można również wykluczyć sytuacji, w których zażyłości pomiędzy pracującymi w tym samym wydziale sędziami utrudniały będą podjęcie decyzji w skomplikowanych sprawach. Nie można też pominąć okoliczności, że to sędziowie sądów pierwszoinstancyjnych są najbardziej obciążeni pracą. Powierzenie im dodatkowych obowiązków, i to w sprawach, które z uwagi na charakter postępowania zabezpieczającego powinny zostać rozstrzygnięte w pierwszej kolejności, nie przyczyni się do tak pożądanego przez ustawodawcę usprawnienia postępowania.

Nowelizacja wprowadza istotną zmianę w przepisach dotyczących opłat od wniosków w postępowaniu zabezpieczającym. Zmiany nie dotyczą wyłącznie podwyższenia należnej opłaty, ale dostosowują obowiązujące regulacje do systematyki k.p.c., uwzględniając rozróżnienie na zabezpieczenie roszczeń pieniężnych (art. 747–754¹ k.p.c.) oraz inne wypadki zabezpieczenia odnoszące się do zabezpieczenia roszczeń niepieniężnych (art. 755–757 k.p.c.). Uprzednio obowiązujące przepisy ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych różnicowały opłaty od wniosków o udzielenie, zmianę lub uchylenie zabezpieczenia roszczenia w zależności od rodzaju zabezpieczonego roszczenia – art. 68 u.k.s.c. odnosił się do udzielenia zabezpieczenia roszczenia niemajątkowego, a art. 69 u.k.s.c. – do udzielenia zabezpieczenia roszczenia majątkowego. Obecnie, zgodnie z art. 68 u.k.s.c., od wniosku o udzielenie, zmianę lub uchylenie zabezpieczenia roszczenia pobiera się opłatę stałą w kwocie 100 zł. Opłata ta dotyczy samodzielnie składanego wniosku o udzielenie zabezpieczenia, złożonego w toku postępowania. Wniosek o udzielenie zabezpieczenia zawarty w piśmie wszczynającym postępowanie na mocy art. 95 ust. 1 pkt 1 u.k.s.c. nie podlega opłacie. Na mocy ustawy nowelizującej odmiennie niż dotychczas uregulowano wysokość opłaty pobieranej od wniosku o udzielenie zabezpieczenia roszczenia pieniężnego wnoszonego na etapie poprzedzającym wytoczenie powództwa. Zgodnie z przepisem art. 69 ust. 1 u.k.s.c. od wniosku o udzielenie zabezpieczenia roszczenia pieniężnego złożonego przed wniesieniem pisma wszczynającego postępowanie pobiera się czwartą część opłaty należnej od pozwu o to roszczenie.

²⁴ Zob. S. Sołtysik, komentarz do art. 741 k.p.c. [w:] *Kodeks postępowania cywilnego. Koszty sądowe w sprawach cywilnych. Dochodzenie roszczeń w postępowaniu grupowym. Komentarz do zmian*, t. II, red. Z. Zembrzusi, Warszawa 2020, uwaga 12, s. 1395.

Na mocy nowelizacji poszerzono zakres przedmiotowy przepisu art. 68 u.k.s.c. Opłacie stałej w wysokości 100 zł oprócz wniosku o udzielenie, zmianę lub uchylenie zabezpieczenia podlega także wniosek o wydanie, zmianę, uchylenie, stwierdzenie wygaśnięcia, zmianę wykonania, ograniczenie wykonania lub zakończenie wykonania europejskiego nakazu zabezpieczenia na rachunku bankowym oraz wnioski o uzyskanie informacji o rachunku bankowym, a także wniosek o uzyskanie informacji o rachunku bankowym, o którym mowa w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 655/2014 z 15 maja 2014 r. ustanawiającym procedurę europejskiego nakazu zabezpieczenia na rachunku bankowym w celu ułatwienia transgranicznego dochodzenia wierzytelności w sprawach cywilnych i handlowych²⁵.

Działania ustawodawcy zmierzające do ujednolicenia stawki pobieranej od wniosków o udzielenie zabezpieczenia należy ocenić pozytywnie. Zróżnicowanie opłat w postępowaniu zabezpieczającym ze względu na przedmiot ochrony nie było uzasadnione. Jednolita wysokość opłaty sądowej od wniosków o udzielenie zabezpieczenia oraz wniosków o zmianę lub uchylenie postanowienia, którym udzielono zabezpieczenia, niezależnie od rodzaju roszczenia podlegającego zabezpieczeniu w znaczący sposób przyczynia się do uproszczenia obowiązującego systemu opłat sądowych. Z aprobatą należy odnieść się do rozwiązania mającego na celu ograniczenie występujących dotychczas nadużyć, a mianowicie określenia wysokości opłaty należnej od wniosku o udzielenie zabezpieczenia roszczenia pieniężnego złożonego przed wniesieniem pisma wszczynającego postępowanie jako jednej czwartej opłaty należnej od pozwu o to roszczenie. W praktyce obserwowano znaczny wpływ do sądów wniosków o udzielenie zabezpieczenia, po złożeniu których uprawniony nie decydował się na wytoczenie powództwa. Aby złagodzić znaczny wzrost kosztów sądowych w tym zakresie, ustawodawca wprowadził zasadę, że uiszczoną opłatę zalicza się na poczet opłaty od pisma wszczynającego postępowanie, jeżeli zostało wniesione w terminie przewidzianym do tego w przepisach o zabezpieczeniu. W przypadku uwzględnienia wniosku o udzielenie zabezpieczenia termin ten jest wyznaczany przez sąd, przy czym zgodnie z art. 733 k.p.c. nie może on przekraczać 2 tygodni. Z kolei w przypadku oddalenia wniosku o udzielenie zabezpieczenia stosownie do art. 69 ust. 2 zd. 2 u.k.s.c. termin ten wynosi 2 tygodnie od dnia doręczenia postanowienia, a jeżeli postanowienie zostało wydane na posiedzeniu jawnym – od dnia jego ogłoszenia. Pozytywnie odnieść się należy także do wprowadzonych przez ustawodawcę zmian o charakterze porządkującym, zmierzających do usunięcia zdublowanych regulacji. Skoro przepis art. 95 ust. 1 pkt 1 u.k.s.c. zakłada, że wniosek o udzielenie zabezpieczenia zawarty w piśmie wszczynającym postępowanie nie podlega opłacie, słusznym rozwiązaniem było usunięcie tożsamej regulacji zawartej w przepisie art. 68 u.k.s.c.

²⁵ Dz. Urz. UE L 189 z 27 czerwca 2014 r., s. 59.

Podsumowując, stwierdzić należy, że nie można dokonać jednoznacznej oceny zmian wprowadzonych w postępowaniu zabezpieczającym na mocy ustawy z dnia 4 lipca 2019 r. Dopiero z czasem praktyka pokaże, czy reforma przepisów przyczyniła się do zrealizowania zamierzeń ustawodawcy co do ujednolichenia orzecznictwa oraz ogólnego skrócenia czasu trwania postępowań. Wśród nowo przyjętych regulacji są zarówno przepisy, które należy ocenić krytycznie, jak i takie, których wejście w życie z pewnością przyczyni się do usprawnienia postępowania. Do tej drugiej kategorii należy zaliczyć rezygnację z obowiązku przeprowadzenia rozprawy przed wydaniem przez sąd rozstrzygnięcia w przedmiocie uchylecia lub ograniczenia zabezpieczenia na rzecz wysłuchania uprawnionego, co z pewnością skróci czas oczekiwania na rozstrzygnięcie. Z aprobatą należy również przyjąć uściślenie zasad dokonywania doręczeń w postępowaniu zabezpieczającym. Natomiast za całkowicie nietrafione rozwiązanie trzeba uznać odejście od zasady doręczania postanowień w przedmiocie zabezpieczenia wydanych na posiedzeniu niejawnym wraz z uzasadnieniem. Ze sceptycyzmem podejść też należy do kwestii rozpoznawania zażaleń na postanowienia w przedmiocie zabezpieczenia przez inny skład tego samego sądu.

Bibliografia

- Bodio J., Marcewicz O., komentarz do art. 735 k.p.c. [w:] *Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz do wybranych przepisów nowelizacji 2019*, red. A. Jakubecki, Lex/el. 2019.
- Flaga-Gieruszyńska K., komentarz do art. 741 k.p.c. [w:] *Komentarz do Kodeksu postępowania cywilnego*, red. Z. Szczurek, Sopot 2017.
- Gil I., *Postępowanie zabezpieczające*, Sopot 2018.
- Góra-Błaszczkowska A., *Postępowanie zabezpieczające według projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw z dnia 27 listopada 2017 r. – kilka uwag* [w:] *Zadłużenie i niewypłacalność dłużnika. Wybrane aspekty postępowania zabezpieczającego, egzekucyjnego i upadłościowego w polskim systemie prawnym*, red. I. Gil, A. Góra-Błaszczkowska, K. Flaga-Gieruszyńska, Sopot 2018.
- Jakubecki A., komentarz do art. 730 k.p.c. [w:] *Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz*, red. A. Jakubecki, Warszawa 2012.
- Jakubecki A., *Pojęcie, cele i funkcja postępowania zabezpieczającego* [w:] *System Prawa Procesowego Cywilnego*, t. V: *Postępowanie Zabezpieczające*, red. A. Jakubecki, Warszawa 2016.
- Mucha J., *O odpowiednim stosowaniu przepisów o procesie do postępowania zabezpieczającego* [w:] *Proces cywilny. Nauka – kodyfikacja – praktyka*, red. P. Grzegorzczak, K. Knoppek, M. Walasik, Warszawa 2012.
- Piaskowska O.M., Partyk T., komentarz do art. 735 k.p.c. [w:] *Kodeks postępowania cywilnego. Postępowanie procesowe. Komentarz*, red. O.M. Piaskowska, Lex/el. 2019.
- Romańska M., Leśniak O., *Postępowanie zabezpieczające i egzekucyjne*, Warszawa 2016.
- Ryśtał D., komentarz do art. 740 k.p.c. [w:] *Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz*, t. II, red. T. Szanciło, Legalis 2019.
- Sadza A., *Zasady doręczania postanowień w przedmiocie zabezpieczenia*, „Polski Proces Cywilny” 2018, nr 3.

- Sołtysik S., komentarz do art. 740 k.p.c. [w:] *Kodeks postępowania cywilnego. Koszty sądowe w sprawach cywilnych. Dochodzenie roszczeń w postępowaniu grupowym. Komentarz do zmian*, t. II, red. Z. Zembrzusi, Warszawa 2020.
- Sołtysik S., komentarz do art. 741 k.p.c. [w:] *Kodeks postępowania cywilnego. Koszty sądowe w sprawach cywilnych. Dochodzenie roszczeń w postępowaniu grupowym. Komentarz do zmian*, t. II, red. Z. Zembrzusi, Warszawa 2020.
- Stefańska E., komentarz do art. 730 k.p.c. [w:] *Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz*, red. M. Manowska, Warszawa 2013.
- Uliasz M., *Doręczanie postanowień i ich zaskarżalność* [w:] *Komentarz do spraw z zakresu postępowania zabezpieczającego i egzekucyjnego*, red. J. Ignaczewski, Warszawa 2013.
- Walasik M., *Przebieg postępowania zabezpieczającego* [w:] *System Prawa Procesowego Cywilnego*, t. V: *Postępowanie Zabezpieczające*, red. A. Jakubecki, Warszawa 2016.
- Woźniak Z., komentarz do art. 735 k.p.c. [w:] *Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz do ustawy z 4.7.2019 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw*, red. J. Gołaczyński, D. Szostek, Legalis 2019.
- Zawistowski D., *Kodeks postępowania cywilnego. Postępowanie zabezpieczające. Komentarz*, Warszawa 2013.
- Zawistowski D., komentarz do art. 740 k.p.c. [w:] *Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Art. 730–1088*, t. IV, red. H. Dolecki, T. Wiśniewski, Warszawa 2011.

Streszczenie

Celem artykułu jest przedstawienie zmian w postępowaniu w sprawie dochodzenia roszczeń cywilnych na podstawie ustawy z dnia 4 lipca 2019 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego i niektórych innych ustaw. Autor analizuje nie tylko przepisy zawarte w części drugiej k.p.c., które zostały zmodyfikowane lub uchylone w wyniku wyżej wymienionej zmiany, ale także ogólne przepisy kodeksu, które mają zastosowanie w zmienionych postępowaniach w sprawie zabezpieczeń. Dokonuje krytycznej analizy reformy i formułuje postulaty *de lege ferenda*.

Słowa kluczowe: postępowanie zabezpieczające, doręczenia, postanowienia w przedmiocie zabezpieczenia, nowelizacja k.p.c.

SECURITY PROCEEDINGS IN THE LIGHT OF THE AMENDMENT MADE BY THE ACT OF 4 JULY 2019 AMENDING THE ACT – CODE OF CIVIL PROCEDURE AND CERTAIN OTHER ACTS

Summary

The aim of this article is to present changes to the civil claim-securing proceedings made under the Act of 4 July 2019 amending the Act – Code of Civil Procedure and certain other acts. It analyses not only the regulations contained in part two of the Code, which have been modified or repealed as a result of the abovementioned amendment, but also general regulations of the Code which are applicable in the security proceedings that have been amended. The author makes a critical examination of the reform and formulates the postulates *de lege ferenda*.

Keywords: claim-securing proceedings, service of decisions, decisions concerning claim-securing, amendment of the Code of Civil Procedure